

PAL BENDER

SKRENEŠ KOD PARKA DESNO

BOL

Nad napuklom WC-šoljom
ispirajući slanom vodom bolno grlo,
nije dečak mogao ni da slutiti,
da će danas kada mi ova slika iz sećanja izroni,
(kao da ga gledam stojeći na vratima kupatila),
opet da me muči glavobolja,
nije mogao slutiti, da u međuvremenu
proteklih dvadesetak godina
jedva donosi nekakvo olakšanje.

FALSIFIKAT

Ruka ti nije poslušna, mami
te na drugačiji potpis. Dve-tri decenije
se potpisuješ svuda gde treba
i sada ovaj tvoj novi potpis
ne priznaju, ne primaju nigde.
Iz nužde
bivšeg sebe
falsifikuješ.

OD METALA POSTOJANIJE

Na jednoj stolici odeća čeka na peglanje
na drugoj požuteli magazini, papirni krojevi,
kutijice od lekova, rukom iscertane geografske karte.
A mi jedan naspram drugog
na drugim dvema stolicama, sa kartama u ruci,
nalakćeni na sto.
Na pažljivo išpartanoj hartiji beležimo
gubitke i dobitak.
Sabiramo, oduzimamo.
Igra u stvari nema nikakvog uloga,
na kraju partije papir pocepamo i bacamo.
Ipak glumimo uzbuđenje.
Obojica samo za ljubav drugog.
Otkrismo to već pre nekoliko godina,
ali čutimo o tome.
Ovo pretvorno uzbuđenje osnova je našeg prijateljstva.

MEĐU VRUĆIM

Među vrućim zidovima preko-
merno se znojimo pri dugom zaglaju.
Ali na dnu neba već su se skupljali
oblaci koji donose hladovitu kišu.

ZA OVOLIKO SU OSTALI STRANI

Moji gosti, da su obratili više pažnje
mogli bi uočiti
da to i nije tako strašno nakaradna veštačka
vilica, već zubi nacrtani na kartonskoj kutiji
koje drži kaiš tamo gde treba da su
usta. Moji gosti, međutim, (svi
bez izuzetaka) nisu poklonili ovoj slici
mnogo pažnje

tako da je i nisu mogli nazvati Papirousti
ovaj portre kojeg je M. naslikao 1967.
Papirousti.
Kad vrisne iznenada među naboranim jasticima
u tvom nameštenom krevetu.

DELO

Pesak istresen iz manžetne pantalona.
Sitan šljunak koji se prokrijumčario
u pukotinama donova
u sobu. Travke, razni čičkovi,
— sve je to uspomena na jedno divno popodne.
Đubre koje metlica nikad
ne može isčistiti na primer
ni iz ove rečenice.

ALI BABA

Numerisanje u redu, ne fali ni jedan list.
Mašina nije nigde ostavila knjigu nerasečenu,
ni listovi se nisu nigde slepili,
— ipak sam pripremio nož za papir.
Nadao sam se.

Razbojnici polako projahaše
ne obraćajući pažnju na mene. Ponovo ih prebrojavam.
Ima ih četrdeset, tačno četrdeset.
Uzimam svoje oružje u ruku.

Nadam se, nabasaću na pukotinu, na pukotinu u ničemu,
koja je nezavisna od svega, sama po sebi,
pukotina u ničemu, gde nestaju naši snovi.

Na svu sreću, sunce nam prijatno greje kožu.
Ili nam se tek tako čini?
U svakom slučaju nije mračno, ako dignem glavu,
vidim sebe u ogledalu, stene iza mojih leđa.

Sezame — vikne glasno
pažljivo ispisujući na kraju uzvičnik »!«
U jednoj ruci, još uvek, stežem nož
za papir, drugu
već pružam onamo
gde sam za trenutak primetio blago.

SKRENEŠ KOD PARKA DESNO

Skreneš kod parka desno,
zatim druga ulica opet desno,
predeš kroz mali trg,
onda levo
i kod četvrtog ćoška opet desno.
Čak se i zabuniš, — dok objašnjavaš —
ispravljaš sebe, razmišljaš.
(Jesi li, međutim, ikad mogao, ovde, da zalutaš?
Isključena stvar. Isključena stvar.)
To je dirljivo, dirljivo.

*Sa mađarskog preveo
Arpad Vicko*